

ת"פ 57191/07/12 - מדינת ישראל נגד אודי סינואני

בית משפט השלום בראשון לציון

19 מרץ 2014

ת"פ 57191-07-12 מדינת ישראל נ' סינואני

בפני כב' השופטת שרית זמיר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
אודי סינואני

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד בן יאיר

ב"כ הנאשם עו"ד קן ציפור

גזר דין

הנאשם הורשע על סמך הודייתו, במסגרת הסדר דינוני, בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירת החזקת סכין שלא כדין - עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**).

על פי עובדות כתב האישום המתוקן בתאריך 11.8.11 בסמוך לשעה 12:00 בחיפוש שנערך על הנאשם ברחוב צבי פונק בראשון לציון, נמצא הנאשם מחזיק בסכין בעל להב שאורכו מעל 10 סמ'.

בנסיבות הללו הסתכל הנאשם על סניף בנק הדואר במשך כשעתיים, התהלך חסר מנוחה במקום והסתכל לכל הכיוונים.

במסגרת ההסדר הדינוני אליו הגיעו הצדדים, כתב האישום בעניינו של הנאשם תוקן, והנאשם הודה והורשע במיוחס לו.

בין הצדדים לא גובשה כל הסכמה עונשית.

טיעוני הצדדים לעונש בתמצית

בטיעוניה הדגישה המאשימה את חומרתה של העבירה בה הורשע הנאשם ונסיבותיה ובכלל זה העובדה כי מדובר במי שהחזיק סכין על גופו ובמשך כשעתיים הסתובב חסר מנוחה והסתכל על סניף בנק הדואר שהיה ממוקם בסמוך למקום הימצאו.

עמוד 1

ב"כ המאשימה טען כי העבירה של החזקת סכין יש בה כדי לפגוע בשלום הציבור וכי הענישה הראויה בעבירות אלה היא מאסר מאחורי סורג ובריח.

לתיק בית המשפט הוגשו גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (ת/1) הכולל רישום קודם משנת 2009 בעבירה של העלבת עובד ציבור והרשעה משנת 2012 בעבירה של העסקת תושב זר.

כן הוגשה תמונת הסכין נשוא האירוע (ת/2).

ב"כ המאשימה הפנה לעובדה כי בחקירתו במשטרה טען הנאשם, בין היתר, כי חלפו בראשו הרבה מחשבות על רקע מצבו הכלכלי הדוחק וביניהן גם המחשבה לשדוד את סניף הדואר.

בנסיבות הללו עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל שאפשר וירוצה בעבודות שירות ולצידו מאסר מותנה.

ב"כ הנאשם הפנתה לנסיבות ביצוע העבירה וטענה כי העבירה בוצעה על רקע משבר אישי וכלכלי קשה ביותר שחוזה הנאשם. בנסיבות הללו החנה את רכבו בחניית ביתו המצויה מרחק כ-50 מטר מסניף בנק הדואר, והסתובב בגינה עם אותה סכין כשהוא טרוד וחש כי מצוי בנתיב ללא מוצא.

בנסיבות הללו יכול וחלפו בראשו מחשבות ממחשבות שונות, כפי שבהגינותו ובתמימותו שיתף בהן את חוקרי המשטרה.

בהקשר זה הדגישה כי מאמרות הנאשם במשטרה עולה כי עיקר מחשבותיו של הנאשם נסובו דווקא סביב רצונו לשים קץ לחייו, בשל המצב הקשה אליו נקלע. לדבריה מכלול הנסיבות בעניינו מלמד יותר מהכל על אומללות ולא על דפוסים עבריינים.

מכל מקום טענה כי אין לייחס כל נפקות משפטית למחשבותיו והרהורי ליבו של הנאשם, בהם בחר בתמימותו לשתף את השוטרים, שאין חולק שהיו ונתרו בגדר מחשבות בעלמא בלבד.

לדבריה לכל אדם באשר הוא שמורים הזכות והחופש לחשוב ולהרהר ככל אשר ירצה ויחפוץ. אין לייחס כל משמעות מעשית ו/או משפטית למחשבות בעלמא באשר הן, ובוודאי שאין בכך כדי לחייב בעונשין.

הסנגורית הדגישה כי המשטרה עקבה אחרי הנאשם במשך למעלה משעתיים ועד לאחר סגירת סניף בנק הדואר ובסופו של יום עצרה את הנאשם כשהלך לכיוון רכבו. בנסיבות הללו נקל להיווכח כי הלכה למעשה הנאשם לא עשה דבר מלבד לשבת ולהרהר במר גורלו, ובתמימותו אף לחשוף צפונות ליבו בפני חוקריו. בסופו של יום אין חולק כי לא היה כל שימוש פוגעני בסכין וגם לא ניסיון לעשות כן.

ב"כ הנאשם הפנתה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, וטענה כי בעטיו של אותו משבר כלכלי קשה שחוזה, מצבו הכלכלי של הנאשם ממשיך להיות בכי רע גם היום. לתמיכה בטענתה זו הציגה את רשימת תיקיו של הנאשם בהוצאה לפועל (נ/1) המלמדים על חובות המסתכמים בלמעלה מ-250,000 ₪.

במכלול הנסיבות הללו סבורה ב"כ הנאשם כי יש להסתפק בעניינו של הנאשם בעונש צופה פני עתיד בלבד.

הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה. בדברו האחרון הביע צער וחרטה על מעשיו. טען כי נקלע לסיטואציה קשה ביותר עת עסק שפתח קרס בעקבות מעילת שותפו והחובות הצטברו. לילה קודם לאירוע התדפקו על דלת ביתו גובי ההוצל"פ ובעקבות כך פרץ ריב קשה וטעון בינו לבין אישתו. בנסיבות הללו טען כי חלפו בראשו מחשבות לא טובות, אך מעולם לא הייתה לו כוונה לבצע מעשה פלילי.

הנאשם מסר כי שירת ביחידת המסתערבים של מג"ב ובהמשך ביחידה לאבטחת אישים, וחש רגשות בושה וצער נוכח הסיטואציה אליה נקלע.

הנאשם הוסיף כי חווית המעצר שחווה היתה חוויה קשה ומזעזעת עבורו, והבטיח כי אירועים מעין אלה לא יישנו.

דין והכרעה

כמצוות המחוקק בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות שביצע הנאשם, בהתאם לעקרון המנחה הקבוע בסעיף 40ב לחוק, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

האיסור הפלילי העומד בבסיס העבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה נועד למנוע מקרים בהם תשלף הסכין ויעשה בה שימוש, שעלול להביא אף לתוצאה קטלנית.

בית המשפט העליון עמד לא אחת על הצורך להוקיע את השימוש הנרחב בסכינים ועל החומרה הגלומה בתופעה המכונה "תת תרבות הסכין" (ר' למשל ע"פ 848/12 חלפאללה נ' מד"י).

הצורך למגר את תופעת החזקת הסכינים למטרות בלתי כשרות נובע מהנזק שצפוי להיגרם לחברה מביצוע העבירה לרבות הפוטנציאל לשליפתן ועשיית שימוש פסול ופוגעני בהם לרבות פגיעה בגופו של אדם.

בעניינו טענה כאמור המאשימה כי מידת הפגיעה בערך החברתי בנסיבות תיק זה, היא גבוהה, באשר מדובר במי שהצטייד בסכין למטרה מסוימת, כפי שהעיד על כך בעצמו. מכאן כי החשש לשימוש פוגעני בסכין, שהוא כאמור העומד בבסיס האיסור שלצד העבירה, הופך מוחשי וקונקרטי יותר ומכאן גם עוצמתה של הפגיעה בערך החברתי.

ב"כ הנאשם מנגד טענה כי ההצטיידות בסכין היתה מעשה שטות על רקע מצוקה נפשית קשה אליה נקלע הנאשם. בעטיה של קריסה כלכלית עימה התקשה להתמודד, שהביאה אותו לסף יאוש עד כדי שחלפו בראשו מחשבות אובדניות.

לתיק בית המשפט הוגשו אמרות הנאשם במשטרה מהן אכן עולה כי בכנות ובפתיחות, שאינה אופיינית לחשודים בד"כ, שיתף הנאשם את החוקר גובה האמרה בהרהורי ליבו.

הנאשם שיתף בקשיים שחוותה המשפחה על רקע המצב הכלכלי, וטען שישב באותה גינה ובראשו חלפו מחשבות שונות ומשונות, ביניהן המחשבה לשים קץ לחייו. כמו כן, לדבריו, חלפה בראשו מחשבה לגנוב ולשדוד את סניף הבנק כשבאותה נשימה הוסיף הנאשם "אבל זה לא משהו שהייתי מבצע, עברו לי הרבה מחשבות בראש בגלל המצב הכספי.... כמו שזה עלה זה גם ירד".

אקדים ואומר בהקשר זה כי במחשבות שחלפו בראש הנאשם עובר לתפיסתו במקום עם הסכין, אין כדי לחייבו בעונשין. שהרי דברים שבלב לעולם מותרים הם.

וכבר שנינו מימים ימימה כי "מחשבה פלילית, כשהיא לעצמה - רעה ומכוערת ככל שתהא - אין בה כדי לחייב אדם בעונשין, שהרי דברים שבלב אינם דברים.....".

(השו' מישאל חשין רע"פ 3626/01 ויצמן נ' מד"י).

נכון הוא כי בענייננו הצטייד הנאשם מראש בסכין דבר שבד"כ הופך את החשש לעשיית שימוש בסכין מוחשי וקונקרטי יותר. אלא שמעיון בהודעותיו במשטרה עולה כי הנאשם עשה כן במר יאוש. הנסיבות שהביאו אותו לביצוע העבירה היו תחושות חדלון ואין מוצא שהכניעו אותו, וגרמו לו להסתובב כסהרורי במשך כשעתיים כשהוא אינו יודע את נפשו.

אשר לטענה בדבר כוונה כזו או אחרת שהיו לו או אשר למחשבות שחלפו בראשו, הרי משעה שמחשבות אלו נותרו בגדר מחשבות בעלמא, לא גובשו לכדי כוונות ממשיות קונקרטיות, ולא באו לכלל ביטוי מוחשי בדרך כלשהי (כגון ניסיון לביצוע עבירה או מעשה או קשירת קשר לכך), הרי שאין בהן כדי לחייבו בעונשין.

מעיון באמרות הנאשם במשטרה נראה כי הנאשם ביצע את העבירה בה הורשע על רקע מצב אישי ונפשי לא פשוט אליו נקלע. נתון זה בוודאי שאינו יכול להצדיק את המעשה, אך יש בו כדי להקהות במשהו מחומרנו.

במילים אחרות הנסיבות המיוחדות שגרמו לנאשם לבצע את העבירה מלמדות דווקא כי מידת האשם של הנאשם בביצוע העבירה במקרה שבפניי היא בדרגה נמוכה באופן יחסי.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה בה הורשע הנאשם, מתחשבת בצורך במאבק בעבירה זו. מאבק זה מחייב אמירה נורמטיבית ברורה של בית המשפט באמצעות הטלת עונשים משמעותיים על מי שבהתנהגותם פוגעים בבטחון הציבור ומעמידים אותו בפני סיכון ממשי.

עיון בפסיקה של בתי המשפט על כל ערכאותיהם מלמד כי מתחם העונש ההולם לעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, וזאת כאשר לא נעשה שימוש פוגעני בסכין, נעה בין הרשעה וענישה צופה פני עתיד, המלווה לרוב בשל"צ ו/או קנס כספי, לבין עונש מאסר בן 8 חודשים ולצידו מאסר על תנאי.

האפשרות לאי-הרשעה במקרים מעין אלה נמצאת מחוץ למתחם העונש ההולם, זאת כאשר בית המשפט מוצא כי מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות שיקום.

(ראה רע"פ 2932/08 מרגאן נ' מד"י; רע"פ 5127/09 יפקח נ' מד"י; רע"פ 3446/10 סאלח עבד חלים נ' מד"י; רע"פ 2968/12 אלזיד נ' מד"י; רע"פ 4200/12 אבו זניד נ' מד"י; רע"פ 1490/12 אבו גוש נ' מד"י; רע"פ 2609/12 עובדיה חלבי נ' מד"י; ת"פ (שלום נצרת) 7974-02-08 מד"י נ' דאניאל; ת"פ 57936-05-12 (שלום ת"א) מד"י נ' אלטשולר; ת"פ 10164-11-10 מד"י נ' סיד אחמד;

ת"פ 22002-11-11 מד"י נ' חבא; ת"פ (שלום י-ם) 2634-01-13 מד"י נ' טסטא; ת"פ 13114-02-09 (שלום נצ') מד"י נ' מוחמד זיאד).

בגזירת העונש המתאים לנאשם שבפני לקחתי בחשבון מחד את העובדה כי מדובר במי שלחובתו רישום פלילי קודם המצדיק, ככלל, גזירת הדין שלא ברף התחתון של המתחם.

יחד עם זאת סברתי כי בעניינו קיים צבר נתונים (כפי שפורטו להלן) המצדיק בכל זאת שלא למצות את הדין עם הנאשם ולהסתפק בעניינו של הנאשם ברף התחתון של המתחם.

שלוקחת אני בחשבון את צבר הנסיבות והנתונים ובהם, בין היתר, ההודיה, הנסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, העובדה שלא נעשה שימוש פוגעני בסכין, הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות, העובדה שהנאשם לא ריצה מאסר בעבר, גילו, מצבו המשפחתי ובעיקר מצבו הכלכלי המורכב, וההתרשמות מהאפקט המרתיע של ההליך המשפטי הנוכחי על הנאשם, והעדר הרשעות קודמות בעבירה של החזקת סכין, מוצאת אני לנכון להעמיד את עונשו של הנאשם על הרף הנמוך של המתחם.

לפיכך ולאחר ששקלתי את כל השיקולים הצריכים לענין אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם כן יעבור על העבירה בה הורשע.

2. קנס כספי בסך ₪ 1,500 או 15 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים, הראשון שבהם עד לא יאחר מיום 1.04.14, והיתרה ב-1 לכל חודש שלאחריו.

אי עמידה באחד מן התשלומים תביא לפרעון מיידי של הקנס כולו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

הסכין תושמד.

ניתנה והודעה היום י"ז אדר ב תשע"ד, 19/03/2014 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר, שופטת

הוקלד על ידי טלי ברמי